

Merenkukuhallitus

TIEDOTUSLEHTI NRO 11/1.7.1995

VESIKULKUVÄYLIEN VIITOITUS

Merenkukuhallitus on 29.5.1995 uudistanut vesikulkuväylien viitoituksesta antamansa päätöksen siten, että se sisällöltään vastaa kansainvälisen majakkaviranomaisten järjestön IALA:n vahvistamia suosituksia sekä nykyistä käytäntöä. Päätöksellä kumotaan vesikulkuväylien viitoituksesta 9.1.1980 annettu merenkukuhallituksen päätös, joka on julkaistu Suomen säädöskokoelmassa nro:lla 378/80.

Uusi päätös poikkeaa kumotusta päätöksestä seuraavasti:

Merkin tunnistaminen (4 §)

- merkit voidaan varustaa heijastimien, tutkaheijastimien ja valolaitteiden lisäksi myös huippumerkeillä

Karimerkin tunnuksiset (12 §)

- heijastimessa on ylhäältä lukien punainen ja sininen raita

Uuden vaarakohteen merkintä (18 §)

- vierekkäismerkissä käytettävän tutkamajakon koodi on "D".

Päätös tulee voimaan 1.7.1995. Merenkulun turvalaitteiden on oltava päätöksen mukaisia 1.5.1996 mennessä.

Oheisena julkaistaan merenkukuhallituksen päätös vesikulkuväylien viitoituksesta.

Väyläosaston päällikkö
merenkukuneuvos

Kimmo Mannola

Yli-insinööri

Keijo Kostiainen

Asiaa koskevat tiedustelut:

Väylätoimisto

Dnro 5/00/95
ISSN 0430-5345

MERENKULKUHALITUS**MÄÄRÄYS****Antopäivä: 29.5.1995****Dnro: 5/00/95**

Sisältöalue: Vesikulkuväylien viitoitus

Säädösperusta: Asetus vesikulkuväylien merkitsemisestä (846/79) 3 §

Kohderyhmät: Vesikulkuväylien käyttäjät

Voimassaoloaika: 1.7.1995 - toistaiseksi

Kumoo määräyksen: Merenkulkuhallituksen päätös vesikulkuväylien viitoituksesta
Dnro 4737/78/601, 9.1.1980

**MERENKULKUHALITUKSEN PÄÄTÖS
VESIKULKUVÄYLIEN VIITOITUKSESTA**

Annettu Helsingissä 29 päivänä toukokuuta 1995

Merenkulkuhallitus on vesikulkuväylien merkitsemisestä 30 päivänä marraskuuta 1979 annetun asetuksen (846/79) 3 §:n nojalla, sellaisena kuin se on osittain muutettuna 8 päivänä maaliskuuta 1991 annetussa asetuksessa (513/91), päättänyt:

1 §

Viitoitusjärjestelmä

Viitoituksessa käytetään rannikolla ja sisävesillä yhdistettyä kardinaali- ja lateraalijärjestelmää.

2 §

Järjestelmän soveltaminen

Yhdistettyä kardinaali- ja lateraalijärjestelmää sovelletaan kaikkiin kelluviin merenkulun turvalaitteisiin sekä reunamerkkeihin.

3 §

Merkkityypit

Yhdistetyssä kardinaali- ja lateraalijärjestelmässä turvalaitteet jakautuvat viiteen eri merkkityyppiin.

Merkkityypit ovat:

- 1) lateraalimerkit, jotka määräytyvät väylän nimelliskulkusuunnan perusteella ja jotka osoittavat väylän vasenta ja oikeata reuna-aluetta;
- 2) kardinaalimerkit, jotka määräytyvät ilmansuuntien perusteella ja jotka osoittavat, missä ilmansuunnassa on kulkukelpoista vettä;
- 3) karimerkki, joka osoittaa erillistä pieniulotteista vaarakohdetta ja jonka ympärillä on kaikkialla kulkukelpoista vettä;
- 4) turvavesimerkki, joka osoittaa, että sen ympärillä on kaikkialla kulkukelpoista vettä; sekä
- 5) erikoismerkki, joka ei varsinaisesti ohjaa merenkulkua tai veneilyä, vaan osoittaa kohteita, jotka mainitaan kartoissa tai purjehdusohjeissa.

4 §

Merkin tunnistaminen

Kaikissa merkeissä on väritunnus. Merkit voidaan varustaa lisäksi huippumerkeillä, heijastimilla, tutkaheijastimilla ja valolaitteilla.

5 §

Lyhenteet ja määritelmät

Tässä päätöksessä käytetään seuraavia lyhenteitä ja niiden määritelmiä:

NPv,	nopea pikavilkku	100 tai 120 vilkkua/min.
Pv,	pikavilkku	50 tai 60 vilkkua/min.
V,	vilkkuvalo	alle 30 vilkkua/min., valoajan ollessa selvästi lyhyempi kuin pimeä aika
T,	tasarytmivalo	alle 30 vilkkua/min., valoajan ollessa yhtä pitkä kuin pimeä aika
Ka,	katkovalo	alle 30 vilkkua/min., valoajan ollessa selvästi pitempi kuin pimeä aika

Lateraalijärjestelmä ja -merkit

6 §

Nimelliskulkusuunta

Nimelliskulkusuunta ilmoitetaan aina kartoissa ja purjehdusohjeissa.

Viitoituksen nimelliskulkusuunta on joko kulkusuunta lähestyttäessä mereltä satamaa tai kuljettaessa latvavesiä kohden.

Rannikon suuntaisilla väylillä nimelliskulkusuunta on Suomenlahdella lännestä itään sekä Saaristomerellä ja Pohjanlahdella etelästä pohjoiseen.

7 §

Lateraalimerkkien tunnuks

Tunnukset ovat seuraavat:

1) Vasemmanpuoleinen merkki (Kuva 1 a)

väri	punainen
huippumerkki	punainen lieriö
heijastin	punainen raita
valo	
- väri	punainen
- tunnus	vapaasti valittavissa

2) Oikeanpuoleinen merkki (Kuva 1 b)

väri	vihreä
huippumerkki	vihreä kartio, kärki ylöspäin
heijastin	vihreä raita
valo	
- väri	vihreä
- tunnus	vapaasti valittavissa

Kardinaalijärjestelmä ja -merkit

8 §

Kardinaalimerkkien nimeäminen

Kardinaalimerkki nimetään pääilmansuunnan mukaisesti (Kuva 2).

9 §

Kardinaalimerkkien käyttö

Kardinaalimerkkiä käytetään:

- 1) osoittamaan, että kulkuvesi on merkin nimen mukaisella puolella;
- 2) osoittamaan, miltä puolelta on turvallista sivuuttaa vaarakohta; sekä
- 3) kiinnittämään huomio väylän yksityiskohtaan, kuten väylien yhtymäkohtaan tai niiden haaraantumiseen tai matalan päätekohtaan.

10 §

Kardinaalimerkkien tunnuks

1) Pohjoismerkki (Kuva 3 a)

väri	musta yläosa, keltainen alaosa
huippumerkki	kaksi mustaa kartiota päällekkäin, kärjet ylöspäin
heijastin	ylhäältä lukien sininen ja keltainen raita
valo	
- väri	valkoinen
- tunnus	NPv tai Pv

2) Itämerkki (Kuva 3 b)

väri	ylä- ja alaosa mustat, keskiosa keltainen
huippumerkki	kaksi mustaa kartiota päällekkäin, kannat vastakkain
heijastin	kaksi sinistä raitaa
valo	
- väri	valkoinen
- tunnus	NPv (3) 5 s tai Pv (3) 10 s

3) Etelämerkki (Kuva 3 c)

väri	keltainen yläosa, musta alaosa
huippumerkki	kaksi mustaa kartiota päällekkäin, kärjet alaspäin
heijastin	ylhäältä lukien keltainen ja sininen raita
valo	
- väri	valkoinen
- tunnus	NPv (6) + V 10 s tai Pv (6) + V 15 s

Lisävilkun pituus on vähintään 2 s.

4) Länsimerkki (Kuva 3 d)

väri	ylä- ja alaosa keltaiset, keskiosa musta
huippumerkki	kaksi mustaa kartiota päällekkäin, kärjet vastakkain
heijastin	kaksi keltaista raitaa
valo	
- väri	valkoinen
- tunnus	NPv (9) 10 s tai Pv (9) 15 s

Karimerkki

11 § Karimerkin määritelmä

Karimerkki on merkki, joka asetetaan erillisen pieniulotteisen vaarakohteen päälle.

12 § Karimerkin tunnukset (Kuva 4)

väri	musta, punaiset vaakasuorat leveät vyöt
huippumerkki	kaksi mustaa palloa päällekkäin
heijastin	ylhäältä lukien punainen ja sininen raita
valo	
- väri	valkoinen
- tunnus	V (2), jakso vapaasti valittavissa

Turvavesimerkki

13 §

Turvavesimerkin määritelmä

Turvavesimerkki on merkki, joka osoittaa, että kaikkialla merkin ympärillä, myöskin sen alla, on kulkukelpoista vettä. Tällaisella merkillä osoitetaan esimerkiksi väylän keskialuetta tai keskilinjaa.

14 §

Turvavesimerkin tunnukset (Kuva 5)

väri	punaiset ja valkoiset pystysuorat raidat
huippumerkki	yksi punainen pallo
heijastin	ylhäältä lukien valkoinen ja punainen raita
valo	
- väri	valkoinen
- tunnus	T, Ka tai V 10 s

Erikoismerkki

15 §

Erikoismerkin määritelmä

Erikoismerkki osoittaa erityistä aluetta, laitetta tai olosuhdetta, jotka mainitaan kartoissa tai purjehdusohjeissa ja joita ovat esimerkiksi:

- 1) merentutkimuslaitteet (ODAS);
- 2) ruoppauskohteet ja läjitysalueet;
- 3) sotilaalliset harjoitusalueet;
- 4) kaapelit ja putkijohdot;
- 5) ulkoilualueet; sekä
- 6) rajavyöhykkeet.

16 §

Erikoismerkin tunnukset (Kuva 6)

väri	keltainen
huippumerkki	ristikkäin asetetut keltaiset levyt
heijastin	keltainen raita
valo	
- väri	keltainen
- tunnus	vapaa, mutta se ei saa olla 10, 12 tai 14 §:ssä tarkoitettu

Uusi vaarakohde

17 §

Uuden vaarakohteen määritelmä

Nimitys "uusi vaarakohde" tarkoittaa vasta havaittua vaarakohdetta, josta ei vielä ole tiedotettu riittävästi. Uusi vaarakohde voi olla esimerkiksi hylky tai kari.

18 §

Uuden vaarakohteen merkintä

Uusi vaarakohde on merkittävä tämän päätöksen mukaisesti. Jos tilanne arvioidaan erityisen vakavaksi, merkintä on tehtävä ainakin osittain kaksoismerkintänä. Vierekkäismerkin tulee olla joka suhteessa samanlainen kuin varsinainen merkki. Vierekkäismerkissä voidaan käyttää tutkamajakkaa, jonka koodi on "D" siten, että merkin pituus tutkan näyttöputkella on 1 M. Vierekkäismerkki voidaan poistaa, kun uudesta vaarakohteesta on riittävästi tiedotettu.

19 §

Voimaantulo

Tämä päätös tulee voimaan 1 päivänä heinäkuuta 1995.

Tällä päätöksellä kumotaan vesikulkuväylien viitoituksesta 9 päivänä tammikuuta 1980 annettu merenkulkuhallituksen päätös (378/80) siihen myöhemmin tehtyine muutoksineen.

Merenkulun turvalaitteiden on oltava tämän päätöksen mukaisia 1.5.1996 mennessä.

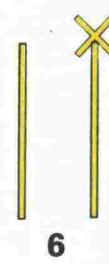
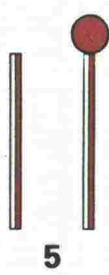
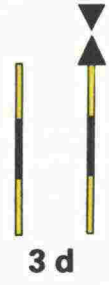
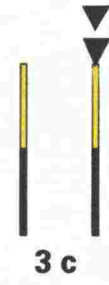
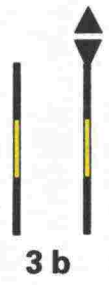
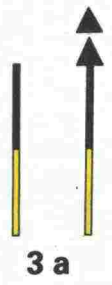
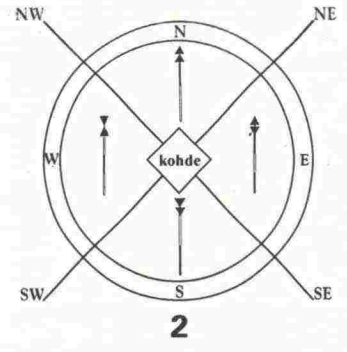
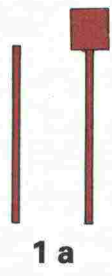
Helsingissä 29 päivänä toukokuuta 1995

Pääjohtaja

Kyösti Vesterinen

Väyläosaston päällikkö
merenkulkuneuvos

Kimmo Mannola

MERENKULUHALLITUKSEN KARTTAPAINO
HELSINKI 1995